

Isus Hristos este același ieri, azi și în veci! (Evrei 13.8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 2008

Doresc să transmit salutări deosebite în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, tuturor fraților și surorilor din întreaga lume, împreună cu un pasaj din Efes.1:1-14:

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui... În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi...În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărîrea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale...”

Apostolul Pavel a atins cu aceste cuvinte miezul planului de mântuire al lui Dumnezeu. Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu au fost rânduiți din veșnicie să vadă slava Lui.

În această lucrare doresc să subliniez faptul că Biserica lui Isus Hristos este chemată afară din toate neamurile. Cu Avraam începe introducerea în planul de mântuire care este așezat pe temelia făgăduințelor divine. Ca întotdeauna, pentru fiecare temă vom aduce numeroase texte din Scriptură, astfel ca toate lucrurile să fie prezentate pe o bază și o ordine biblică. În ce privește alegerea, Domnul Dumnezeu a spus:

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Gen.12:3).

„Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespus de mult”. Avram s-a aruncat cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit astfel: „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri”. (Gen.17:2-4).

„Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?... Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit...”. (Gen.18:17-19). În fiecare din aceste afirmații, cuvântul profetic arăta deja atât spre Hristos – Sămânța lui Avraam (Matei 1:1, Gal.3:16) – cât și spre toți cei ce sunt în Hristos. (Gal.3:29).

În ziua de Rusalii, oameni adunați din șaptesprezece națiuni au ascultat prima predică a lui Petru (Fapte 2:1-12). În a doua predică a sa, Petru a spus: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Fapte 3:25).

Apostolul Pavel a confirmat-o în Romani 4:16-17: „De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor, după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri”. El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi”. În Galateni 3:8, Pavel se ocupă din nou de această temă importantă: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: ”Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”.

Înainte ca Dumnezeu să aleagă cele douăsprezece seminții ale lui Israel – prin Avraam, Isaac și Iacov – ca popor al Său pământesc cu care a încheiat un legământ și căruia El i-a făgăduit și i-a dat o țară pământească, noi găsim deja făgăduințe pentru Biserica chemată afară dintre toate neamurile că ea este rânduită mai dinainte să fie în Ierusalimul ceresc. Dumnezeu a ales pentru Israel Ierusalimul pământesc și Muntele Sion (Isa.24:23). Pentru ambele cazuri este o hotărâre mai dinainte care nu poate fi schimbată. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia

pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. (Rom.8:29-30).

Apostolul Iacov a arătat planul de Mântuire mai întâi în ce privește Biserica Nou Testamentală, „*Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele*” și apoi în ce privește Israelul „*Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: „După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou...”*. (Fapte 15:14-17).

Pavel a atins din nou această temă în Rom.11:25-27: „*Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris:”Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele”*.

Dumnezeu a numit țara lui Israel ca fiind propria Lui moștenire (Ioel 3:2) și pe poporul lui Israel ca pe întâiul Său născut (Ex.4:22,23). Din sec. al XIX lea evreei s-au întors în țara lor de baștină, așa cum le-a făgăduit Dumnezeu: „*Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor...*”. (Isaia 14.1).

„*Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miază-noapte și din toate țările în care îi risipisem!” Și vor locui în țara lor*”. (Ier.23:8).

Următoarele perioade din trecutul apropiat au o semnificație deosebită pentru Israel:

1. 1917 – 1922: Prin Declarația Balfour din 1917 s-a inițiat reconstrucția Palestinei ca teritoriu național pentru poporul evreu.

2. 1922 - 1948: Guvernul britanic are autoritate asupra acelei părți din Palestina numită „Translordania” (teritoriu aflat pe malul stâng al Iordanului).

3. 1948 – 1967: Pe 14 mai 1948, David Ben Gurion a declarat Israelul ca fiind o națiune; pe 15 mai mandatul britanic ia sfârșit.

4. 1967 – până azi: După Războiul de șase zile, care a avut loc în iunie 1967, teritoriul a fost din nou divizat ajungându-se la granițele existente acum. Ce va mai rămâne din Israel dacă vor continua să-l dividă?

Negocierile privitoare la viitorul Israelului și la statutul Ierusalimului au loc la toate nivelurile. Ca urmare a tratatului dintre Israel și Vatican din 30 decembrie 1993, care conține cincisprezece articole și explicațiile corespunzătoare, două delegații – nouă reprezentanți ai Israelului și nouă diplomați de rang înalt ai Vaticanului – s-au reunit la sfârșitul lunii mai anul curent pentru a discuta aceste teme.

În paralel cu chemarea afară și strângerea poporului pământesc al lui Dumnezeu în țara pamântească făgăduită lor, are loc și chemarea afară și strângerea împreună în Cuvântul făgăduit a tuturor celor ce aparțin Bisericii lui Isus Hristos și care sunt împărșiți printre toate neamurile pământului. Dumnezeu are un plan cu Israelul și un plan cu Biserica. Acum, la sfârșitul timpului de har, cei ce sunt sămânța duhovnicească a lui Avraam vor crede mesajul divin: „*Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit*”. (Gal.3:14). Doar ei vor auzi ultima chemare: „*...Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei...*” (2Cor.6:17). Din mijlocul Bisericii va ieși Mireasa Mielului, biruitoarii, fecioarele înțelepte, umplute și călăuzite de Duhul Sfânt, pecetluite prin Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării (Efes.1:13).

Din mijlocul celor douăsprezece seminții ale lui Israel, Dumnezeu va chema afară mai întâi pe cei 144.000 (Apoc.7), care vor fi adunați atunci pe Muntele Sion (Apoc.14) înainte ca El să se descopere întregului Israel (Apoc.11:15 și alte versete) și acolo, pe Muntele Sion din Ierusalim începe domnia Sa ca Împărat peste întreg pământul.

Mesajul biblic al timpului de sfârșit - Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac

De acum înainte eu nu voi mai folosi noțiunea „mesajul timpului de sfârșit”, așa cum o fac mulți, ci îl voi numi „mesajul biblic al timpului de sfârșit” pentru a sublinia că acesta este fondat numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu va fi repetat niciodată îndeajuns că numai atunci când

Dumnezeu dă o făgăduință în Cuvântul Său, va și veghea El asupra ei pentru a o împlini la timpul potrivit. La prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste o sută de proorocii; în ultimile 24 de ore înainte de răstignire s-au împlinit exact 24 dintre ele. Fratele Branham a menționat 17 dintre acestea în predica „Evenimente moderne în lumina Cuvântului profetic” predicată în 6 decembrie 1965.

Ar trebui să luăm foarte bine seama la următorul lucru: deoarece cărturarii au interpretat în mod arbitrar proorocia biblică ducând poporul pe lângă adevăratul ei înțeles și pe lângă împlinirea ei, ca urmare întreaga națiune nu a recunoscut adevărata împlinire a acesteia și a pierdut ziua celei mai mari cercetări a lui Dumnezeu (Luca 7:29, 19:41-44). Interpretările omenești sunt înșelătorii ale Satanei și au fost pentru Israel atunci și pentru Biserică acum cel mai mare obstacol între Dumnezeu și omenire, împiedicându-i pe oameni să recunoască împlinirea proorociei biblice.

Apostolul Pavel ne prezintă pe scurt lucrurile care s-au întâmplat la prima venire a lui Hristos: „*V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi;*” (1Cor.15:3,4).

Tot ceea ce credem și învățăm trebuie să fie făgăduit în Scriptură, în care trebuie să se găsească și mărturia corespunzătoare. Orice om, și în special frații slujitori, trebuie să se supună judecății Cuvântului lui Dumnezeu. Nu ajunge doar să se facă referire la fratele Branham și la citate din predicile lui, și, în același timp, să se tăgăduiască ce spune Sfânta Scriptură. Este cu neputință să se separe mesajul biblic al timpului de sfârșit de Biblie. Oricine face aceasta este sub blestem pentru că acea persoană predică o altă evanghelie (Gal.1) și un alt Isus, fiind sub influența unui alt duh (2Cor.11:1-4).

După înviere, Domnul nostru s-a descoperit ucenicilor Săi și celor care erau cu ei și El a pus un accent puternic pe ceea ce fusese scris: „*Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi”. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile și le-a zis: „Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți”.* (Luca 24:44-46). Acesta este unul din cele mai importante texte din Scriptură care ne dovedesc că Domnul deschide mintea pentru Scripturi numai

acelora care sunt gata să asculte și să se supună la ceea ce are de spus Dumnezeu în Scripturi. Până în ziua de azi rămâne în felul acesta. Domnul cel înviat va deschide mintea unui om să vadă împlinirea a tot ce a făgăduit EL doar atunci când acea persoană va crede ce spune și ce învață Sfânta Scriptură. Acest lucru se aplică slujbei fratelui Branham, așa cum s-a aplicat atunci slujbei lui Ioan Botezătorul. Oricine știe că Ioan Botezătorul a fost proorocul făgăduit și înainte mergătorul Domnului Isus conform Isa.40:3 și Mal.3:1. Domnul nostru a confirmat aceste lucruri în Matei 11:7-15 și în Marcu 1:1-3. Slujba lui Ioan Botezătorul este plasată în ordinea ei biblică chiar la începutul Noului Testament.

Ce prezice Sfânta Scriptură pentru ultima perioadă de timp acordată Bisericii, perioadă în care ne aflăm noi acum? Ce se va întâmpla acum, la sfârșitul zilei mântuirii (2Cor.6:2, Isa.49:6-8), înainte ca să vină ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare (2Petru3:10 și alte versete)? Noi trebuie să ținem minte tot timpul faptul că Dumnezeu împlinește întotdeauna numai făgăduințele Sale, nu visele și fanteziile noastre. El a făgăduit în Mal.4:5 să-l trimită pe proorocul Ilie înainte ca să înceapă ziua Domnului. Domnul nostru a confirmat-o în Matei 17:11: *„Drept răspuns Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile”*. O altă confirmare o găsim în Marcu 9:12: *„El le-a răspuns: „Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile”*. Prin aceste afirmații Domnul nostru Însuși a arătat înspre această proorocie neîmplinită în acel timp, dar apoi El s-a referit și la slujba deja încheiată a lui Ioan Botezătorul (Matei 17:12,13) în comparație cu cea a lui Ilie Tișbitul (Marcu 9:13). Este pur și simplu desăvârșit!

Ceea ce ne interesează în mod deosebit acum este mesajul biblic al timpului de sfârșit care ne-a fost adus prin slujba proorocului făgăduit, William Branham. Prin această slujbă Biserica lui Hristos trebuie reșezată în starea originală, iar inimile copiilor lui Dumnezeu trebuie să fie întoarse la învățăturile părinților de la început (Fapte 3:17-21). Acum Dumnezeu împlinește făgăduințele date pentru acest timp, căci este scris: *„În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin EL, este spre slava lui Dumnezeu”*. (2Cor.1:20).

În ziua de Rusalii, apostolul Petru a arătat că revărsarea Duhului Sfânt era împlinirea a ceea ce Dumnezeu făgăduise prin proorocul Ioel și apoi a spus: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”*. (Fapte 2:39).

Făgăduita revenire a lui Isus Hristos (Ioan 14:1-3) este iminentă, dar înainte de întoarcerea Mirelui, trebuie să se îplinească toate făgăduințele date Miresei în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru rămâne adevărat pentru totdeauna: copiii făgăduinței (Rom.9:8, Gal.4:28) cred Cuvântul făgăduit (Rom.4:18-25) și primesc Duhul făgăduit (Efes.1:13). Conform Evrei 11:9, Avraam împreună cu Isaac și Iacov, moștenitori ai aceleiași făgăduințe, s-au așezat în Țara făgăduită ca niște străini. În timpul lui Iosua, tuturor celor 12 seminții li s-au dat propriul teritoriu în Țara făgăduită. Împlinirea unei făgăduințe este împlinirea a ceea ce a spus Dumnezeu. În acel moment nu mai este o teorie, ci o realitate.

Afirmatii ale fratelui Branham înțelese greșit

„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus”. (2Cor.4:5). Această afirmație a apostolului Pavel este foarte clară. Nici noi nu ne predicăm pe noi înșine sau pe vreun prooroc. Noi predicăm pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor în lumina cuvântului descoperit.

La fel ca și cărturarii din iudaism, părinții păgâni ai bisericii au înțeles greșit textele din Scriptură, le-au așezat într-o succesiune greșită și le-au dat propriile lor interpretări. Ca urmare, nimic din așa zisul creștinism actual nu mai corespunde cu învățătura și practica Bisericii de la început. Această temă a fost tratată pe larg în lucrările noastre anterioare.

Ceea ce este cel mai tragic este faptul că același lucru se petrece în cadrul așa zisului „mesaj al timpului de sfârșit”. După două mii de ani, Dumnezeu a trimis un bărbat în timpul nostru ca să împărtășească cu noi întregul plan al lui Dumnezeu. Aceeași unitate de măsură folosită la verificarea tuturor bisericilor și grupărilor ne-denominaționale, trebuie aplicată fiecăruia din noi, cei din cercurile mesajului, în parte.

Când în același oraș sunt câteva grupări, și fiecare din ele pretind că ei cred în slujba fratelui Branham dar, în același timp, nu se înțeleg

unii cu alții și merg în direcții diferite, atunci oricine își poate da seama că ceva nu este în regulă. Apostolul Pavel a scris fiecare din epistolele lui unei singure biserici locale; fiecare din cele șapte mesaje din Apoc.2 și 3 au fost adresate unei singure biserici locale.

Deja în timpul său, apostolul Petru a scris că în Scriptură și în epistolele lui Pavel „...sunt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc...spre pierzarea lor”. (2Petru 3:16).

Exact același lucru s-a făcut cu predicile fratelui Branham. El a afirmat cu tărie ce nu trebuie făcut cu Cuvântul, fapt ce se aplică și predicilor lui „**Voi nu trebuie să interpretați greșit, să așezați într-un loc nepotrivit, și să nu scoateți din context**”. (Predica „Hristos descoperit în propriul Său Cuvânt”).

Nu este de ajuns să te referi doar la unele citate. Acest lucru se justifică doar atunci când cineva studiază în același timp și Scriptura și este în stare să așeze citatele în ordinea lor biblică, și asta luând în considerare nu numai un singur loc, ci fiecare text din Scriptură care se ocupă de aceeași temă. Ce se întâmplă atunci când anumiți frați nu mai predică din Biblie, ci doar iau pasaje din predicile fratelui Branham și dau apoi propriile lor explicații?

Chiar dacă fratele Branham nu a exprimat sau așezat toate lucrurile cu deplină claritate, totuși nu pot apare neînțelegeri atunci când noi ne găsim orientarea în Cuvânt. În special cu privire la revenirea lui Hristos se vehiculează o sumedenie de teorii. Când Scriptura vorbește despre „arățarea Domnului” (epifanie) sau despre „venirea” Lui (parousia), atunci este obligatoriu ca întotdeauna să cauți traducerea cuvântului în dicționar și să verifici apoi în ce context a fost menționat un eveniment.

Chiar prima generație de credincioși adevărați aștepta revenirea lui Hristos în timpul ei. Pavel a scris: „*Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos*”. (1Tes.5:23).

El a mai spus: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați...*” Apoi face o afirmație deosebit de importantă care ne face să înțelegem că următorul eveniment nu va fi unul de durată, care să se întindă pe parcursul unor săptămâni, luni sau chiar ani,

ci va fi un eveniment scurt care se va petrece într-o clipă la momentul revenirii Domnului: „...într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. (1Cor.15:35-53). Amin!

În acest context, Domnul nostru a spus: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni”... „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede pînă la apus, așa va fi și venirea Fiului omului”. (Matei 24:36,27). Amin!

Dacă cineva afirmă că Mielul lui Dumnezeu a părăsit deja Tronul harului și Hristos tot coboară de la deschiderea pecetilor în martie 1963, acel om și-a pierdut orientarea duhovnicească. Mielul a luat cartea din mâna Celui ce ședea pe Tron ca să deschidă cele șapte peceti (Apoc.5) – nu pentru a încheia timpul de har!

De exemplu, în predica „Răpirea”, fratele Branham s-a referit la Matei 25, la 1Tes.4 și chiar la Ioan 11, dar trebuie să se verifice cu atenție în Biblie unde trebuie plasat mesajul care iese ca o chemare de trezire pentru cei ce trăiesc în timpul nostru, și anume, în Matei 25. Trebuie de asemenea să se facă distincția și să se așeze corect strigătul poruncitor care este în legătură cu venirea Lui, și anume în 1Tes.4 și 1Cor.15:35-58. La început se pare că fratele Branham pune în legătură mesajul cu strigătul poruncitor din 1Tes.4, dar apoi el a fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu la Matei 25 și a spus: „**El a hotărât aceste lucruri așa și El trebuie să le trimită. Deci, primul lucru care precede răpirea este acel strigăt. Ce este strigătul acela? Un mesaj ca să-i aducă pe oameni împreună. Deci, un mesaj: „Acesta este timpul să vă curățați lămpile, deșteptați-vă și pregătiți lămpile voastre**”. După aceea, fratele Branham revine la 1Tes.4, la strigătul poruncitor, care are în vedere pe cei ce au murit în Hristos și care vor învia mai întâi și face o paralelă cu strigătul Domnului nostru când l-a chemat pe Lazăr afară din mormânt (Ioan 11:38-44).

Textul din Matei 25 se aplică numai celor în viață la venirea Lui, nu celor morți, nu la înviere, ci mai degrabă la fecioarele înțelepte și cele neînțelepte care care au mers să-L întâlnească pe Mire. De aceea citim despre strigătul de la miezul nopții: „*Iată Mirele, ieșiți-i în*

întâmpinare!” (Matei 25:6). Acesta este mesajul acestui ceas – ultima chemare prin care Mireasa este pregătită pentru venirea Mirelui.

În 1Tes.4:13 se face referire mai întâi la cei ce au murit în Hristos și care vor învia mai întâi. Apoi, apostolul Pavel ni se adresează cu putere nouă, celor ce trăim acum, cu Cuvântul Domnului: „*Noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți*”. (vers.15). De ce nu o vom lua înainte? Pentru că se va întâmpla în aceeași zi, în același timp. Domnul Însuși se va arăta atunci, nu un mesaj. El va coborî cu un strigăt și în acea clipă morții în Hristos vor învia mai întâi. „*Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia*”. (Ioan 5:25). Apoi cei vii, care sunt în Hristos, vor fi transformați și împreună cu cei înviați vor fi răpiți pe nori pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh. Poate fi înțeleasă greșit această descriere atât de clară? Cu siguranță că nu! Amin!

Oricine face o distincție între *arătare* și *venire* trebuie să observe că ambele noțiuni sunt folosite pentru a descrie același eveniment. În 2Tim.4, apostolul Pavel folosește o a treia noțiune pentru că este vorba despre venituri diferite. El vorbește despre ambele, mai întâi despre arătarea Domnului în legătură cu revenirea Lui și apoi despre Împărăția Lui, care va fi așezată în timpul Împărăției de o mie de ani. „*...arătarea și Împărăția Sa.*”. (2Tim.4:1). În 2 Tim.4:8, apostolul s-a referit încă odată la ziua revenirii lui Hristos și a scris despre cununa neprihănirii, „*...pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui*”.

Pavel a vrut să rămână statornic în predicarea lui înaintea Domnului și îl îndeamnă și pe tovarășul său de lucru, Timotei „*să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos*”. (1Tim.6:14). Acest verset se adresează de asemenea tuturor fraților care acum, înaintea venirii Domnului, predică mesajul biblic al timpului de sfârșit și împart hrana duhovnicească la timpul potrivit (Matei 24:45-47).

Este o diferență ca de la cer la pământ între arătarea Domnului în norul supranatural pe 28 februarie 1963, înainte de deschiderea pecetilor și revenirea de fapt, în trup, a Domnului nostru. Când fratele Branham se ruga pentru bolnavi în adunări, lumina, stâlpul de foc se cobora de fiecare dată. Prezența supranaturală a lui Dumnezeu era o parte a slujbei

sale extraordinare. Totuși, arătarea în trup a Domnului va fi o realitate la revenirea Lui (Fapte 1:11). Următoarele texte din Scriptură vorbesc despre acest mare eveniment:

„Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”. (Evrei 9:28).

„Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos”. (1Petru 1:5-7).

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”. (1Ioan 2:28).

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”. (1Ioan 3:12).

„...tot așa va fi și la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată. Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru”. (Matei 24:40-42).

O clarificare importantă: când fratele Branham a vorbit despre cele șapte tunete, el s-a referit adesea la apariția norului supranatural, ocazie cu care el a auzit șapte detunături puternice, una după alta. Pentru a face și mai clar ceea ce voia să spună, el a bătut chiar de șapte ori în amvon. El a relatat că după ce a auzit detunăturile, s-a uitat în sus și a observat norul supranatural, în care a văzut șapte îngeri în forma unei piramide. Dimpotrivă, Apoc. 10 vorbește despre cele șapte tunete care își fac auzite glasurile lor (vers.3 și 4) doar atunci când Domnul se coboară ca Înger al legământului la poporul Său, Israelul (Cartea pecetilor pag.72). Nu există în Sfânta Scriptură nicio mărturie despre vreo învățătură a tunetelor.

Tot ceea ce este în legătură cu slujba fratelui Branham trebuie lăsat în seama lui Dumnezeu. Aceasta se aplică și la comparația cu slujba

lui Ioan Botezătorul, care, prin mesajul adus de el, a pregătit calea Domnului, dar nu a trăit să vadă răstignirea Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii – exact ceea ce spusese el mai dinainte. Este de neînțeles pentru noi cum de s-a încheiat atât de brusc viața lui prin decapitare, totuși noi știm că el își încheiase slujba conform planului de mântuire. La fel de greu este pentru noi să înțelegem de ce fratele Branham a fost luat în slavă atât de brusc și neașteptat în urma unui accident de mașină, dar el își îndeplinise slujba lui, și astfel înțelepciunea lui Dumnezeu a fost încă odată îndreptățită. Dumnezeu nu face nici o greșeală.

Pe 11 iunie 1933 i s-a spus: **„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, așa ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”**. Accentul cade pe mesajul care i s-a dat și care va premerge a doua venire a lui Hristos. Noi mulțumim lui Dumnezeu că a păzit acest mesaj, care ajunge acum până la marginile pământului.

Apostolul Pavel aștepta ca unele lucruri să se întâmple în timpul vieții lui, chiar și revenirea lui Hristos, dar el a plecat în slavă fără să fie martor la împlinirea lor. Fratele Branham a sperat să vadă în timpul vieții lui împlinirea unor evenimente deosebite. Pe 15 octombrie 1961, el a spus: **„Eu cred că mai este de venit o mare lumină care va inunda pământul într-una din aceste zile, pentru o perioadă scurtă de timp, poate câteva luni. Dar eu cred că vine o mare lumină”**. (Întrebări și răspunsuri). Și noi credem acest lucru. Totuși, fratele Branham nu a spus niciodată că morții vor învia și vor fi printre noi timp de 30 – 40 de zile.

Pe 28 noiembrie 1965, el a spus: **„De ce pe mine, un om bătrân care am suferit toată viața, m-a vindecat El acum? Eu cred că voi mai călări odată pe acest drum; Eu trebuie să aduc un mesaj”**. (Pe aripile unui porumbel alb). La sfârșitul predicii despre cele șapte peceti din 24 martie 1963, el s-a rugat: **„Doamne, eu Te rog să mă ajuți. Puterile îmi slăbesc, Doamne. Eu știu că nu mai multe zile de trăit și Te rog să mă ajuți. Ajută-mă să fiu credincios, cinstit și sincer, Doamne, ca să pot duce acest mesaj până acolo unde este rânduit pentru mine să-l duc. Si când îmi va veni vremea să mă odihnesc, când voi ajunge la acel râu și valurile vor năvăli, o, Dumnezeule, fie ca eu să pot înmâna această Sabie altcuiva care să fie cinstit cu ea, Doamne, și să ducă mai departe adevărul”**. Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu (Efes.6:17).

În predica din 18 ianuarie 1963, fratele Branham a spus: „**Poate este vremea plecării mele acasă. Este foarte posibil. Dacă este așa, se va ridica după mine cineva care să ducă mesajul mai departe. Voi să ascultați de el. Atât timp cât este din Scriptură, rămâneți cu el**”. Cine are urechi de auzit, să audă. Mesajul pe care el îl poartă mai departe este sută-la-sută în concordanță cu Sfânta Scriptură. Amin!

Noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu și să lăsăm lucrarea Lui de încheiere în mâna Lui (Isaia 28:21). „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui*”. (Rom.9:28) [În limba engleză: „*Domnul va face o lucrare scurtă și puternică pe pământ*” – n.tr.]. Nu este nevoie ca proorocul să învie sau să apară un al optulea mesager – Dumnezeu Însuși Își va încheia lucrarea Lui de răscumpărare, așa cum și-a încheiat lucrarea de creație. Amin!

O întâlnire hotărâtă dinainte

După convertirea mea în anul 1948 într-o adunare baptistă care se ținea în cort și după ce am primit botezul Duhului Sfânt în timpul unei întâlniri pentecostale în anul 1949, întreaga mea viață a fost dedicată Domnului și Mântuitorului meu. Scurt timp după aceste evenimente, am fost chemat de frații slujitori să iau parte la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. În anul 1953, în timpul adunării pentecostale din Kassel, Germania, organizată de gruparea independentă „Părtășia pentru o Evanghelie deplină”, fratele responsabil m-a rugat să fiu vorbitorul principal. A urmat întâlnirea de neuitat cu fratele Branham la Karlsruhe, Germania, în august 1955, unde l-am cunoscut personal pentru prima dată. Am văzut că Dumnezeu este cu el, pentru că nici un om nu ar fi putut face lucrurile care se petreceau acolo, și am vrut să aflu ce crede și ce învață el.

Pentru aceasta, am plecat la Dallas, Texas ca să particip la convenția „Voice of Healing” (Glasul vindecării – n.tr.) în iunie 1958. Acolo am observat o mare diferență între el și toți ceilalți evangheliști și am vrut să știu de la el lucrurile privitoare la slujba lui.

În timpul discuției, el mi-a spus: „Frate Frank, eu am un mesaj pe care trebuie să-l aduc”. La sfârșitul întâlnirii, ceea ce mi-a spus el a venit ca o bombă pentru mine: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu

acest mesaj". Eu emigrasem în Canada între timp și nu aveam nici o intenție să mă mai întorc în Germania.

Fratele Branham mi-a spus să-l întâlnesc pe fratele Leo Mercier, cel care-i înregistra atunci predicile. Acesta mi-a dat cinci benzi pe care să le iau cu mine. Eu mai am aceste benzi în original; acestea sunt: „Uniți sub un singur cap”, „Când dragostea iese în evidență”, „Scrisul de pe perete”, „Așteptări și călăuziri” și „Vulturii lui Dumnezeu”.

De atunci, fiecare predică ținută de fratele Branham mi-a fost trimisă în Germania. În decembrie 1958 le-am tradus pentru prima dată în limba germană într-o mică adunare. Eu cunosc bine conținutul lor; pe baza acestui lucru și a legăturii mele personale cu el, sunt în deplină cunoștință asupra trimiterii și slujbei lui și asupra tuturor lucrurilor pe care el le-a crezut și le-a învățat.

Fratele Branham a spus de repetate ori că fiecare mesaj pe care Dumnezeu i l-a dat pentru Biserică, urma să fie predicat în Jeffersonville. De aceea, am tradus mai întâi toate predicile pe care el le-a ținut în biserica din Jeffersonville. Mai târziu, am tipărit fiecare predică vorbită după deschiderea pecetilor, indiferent de locul undea fost ținută. De-a lungul anilor s-au adăugat câteva sute de predici traduse; în consecință, pot spune că am dat poporului lui Dumnezeu hrana duhovnicească în întregime, măsura deplină a Cuvântului lui Dumnezeu descoperit.

În anul 1962, fratele Branham a spus de patru ori că i s-a poruncit să depoziteze hrana. Așa cum Domnul nostru a vorbit despre tainele Împărăției lui Dumnezeu folosind imagini și pilde naturale, tot așa s-a întâmplat cu fratele Branham și apoi și cu mine în ce privește depozitarea hranei duhovnicești.

Pe 1 aprilie 1962, el a menționat unele legume pe care le-a văzut în viziune și pe care trebuia să le depoziteze în Tabernacol. N-a fost nicio coincidență faptul că în acea dimineață de 2 aprilie 1962, Domnul Dumnezeu mi-a vorbit despre depozitarea hranei menționând unele dintre aceleași legume; era o parte a planului Lui veșnic de mântuire. Domnul a dat fâgăduința în Cuvântul Său: „*Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului*”. (Amos 8:11). A venit vremea ca toți copiii lui Dumnezeu să trăiască cu *fiecare* Cuvânt care vine de la Dumnezeu (Matei 4:4, Deut.8:3).

Fără a încercă să mă compar cu Pavel, eu pot spune înaintea Dumnezeului cel Atotputernic că am auzit Vocea Domnului, puternică și pătrunzătoare, vorbindu-mi în limba maternă, pe 2 aprilie 1962, atunci când El m-a chemat la slujbă și mi-a dat o însărcinare. Fratele Branham a confirmat-o prin descoperire divină, așa cum cei mulți dintre voi știu, pe 3 decembrie 1962, în prezența a doi martori, fratele Wood și fratele Sothman.

Eu nu voi cere nimănui să mă creadă pe mine sau să accepte trimiterea pe care Domnul mi-a dat-o. Nici nu este nevoie de așa ceva, după cum spunea apostolul Pavel „*noi nu ne propovăduim pe noi înșine*”. În schimb, el putea arăta cu încredere spre chemarea și trimiterea lui pe care a auzit-o cu propriile sale urechi vorbită în limba lui maternă de către Însuși Domnul (Fapte 26:13-26). Următoarele cuvinte ale Domnului nostru se aplică și în acest caz: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*”. (Ioan 13:20). În același timp vedem și împlinirea celor spuse de Isus mai departe: „*Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu*”. Partea a doua se aplică celor nu vor să asculte: „*Voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu*”. (Ioan 8:47). Acest lucru este obligatoriu pentru totdeauna pentru că o trimitere este lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu face nici o greșeală. El singur cheamă pe slujitorii Săi (1Cor.12:28 și alte versete). „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*”. (Luca 10:16). Acestea sunt cuvinte spuse de Domnul Însuși. Acest text din Scriptură aparține adevăraților Lui mesageri: „*Noi însă, suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă, cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii*”. (1Ioan 4:6).

Chemarea divină mă deosebește pe mine de toți cei cărora fratele Branham le-a spus câte ceva. Până în ziua de azi, nimeni altcineva - fie în SUA, Canada sau în oricare parte a lumii – nu poate mărturisi că a primit o chemare și o trimitere de la Domnul Însuși. Nici unul dintre ei nu poate spune: „Acest lucru mi l-a spus Domnul în cutare zi, în cutare loc, la cutare oră cu voce auzibilă”. În deplină armonie, cum numai Dumnezeu o poate planifica și împlini, eu am purtat mesajul biblic al

timpului de sfârșit în întreaga lume de când fratele Branham a plecat acasă în slavă.

Frații din Statele Unite nu se așteptau să aibă loc o înmormântare pe 11 aprilie 1966, căci ei socoteau că fratele Branham va învia. Am fost singurul european din asistență și am fost martor cum refrenele cunoscute din „Numai să crezi, numai să crezi” și „Pe aripile unui porumbel alb” erau cântate mereu și mereu, ore întregi, până când sicriul a fost coborât în sfârșit în mormânt. Dacă iubitul nostru Domn nu mi-ar fi vorbit în seara aceleiași zile, amintindu-mi că acum a venit vremea împărțirii hranei depozitate, atunci nu i-aș fi adunat pe frații din Jeffersonville în zile următoare, 12 și 13 aprilie 1966, pentru a le transmite ceea ce trebuia făcut mai departe. La sugestia mea, fratelui Roy Borders i-a fost încredințată această sarcină. O spun în smerenie pentru că așa a fost rânduit de Dumnezeu Însuși: dacă nu aș fi fost în locul potrivit la timpul potrivit, atunci lumea întreagă nu ar fi auzit vreodată de un mesaj biblic al timpului de sfârșit. Toți, chiar și frații slujitori, s-ar fi întors acasă dezamăgiți, cu speranțele îngropate odată cu înmormântarea fratelui Branham!

Fără întârziere am aranjat 25 de întâlniri în cinci țări Vest Europene în anul 1966. În 1967 și 1968 am călătorit în țările Est Europene, apoi în Asia, Australia, Noua Zeelanda, iar mai târziu în Africa și în America de Sud. A fost desigur prin știința mai dinainte a lui Dumnezeu faptul că am stabilit contacte în țările vecine deja în anii 1950 și la începutul anilor 1960. La convenția din Dalas, Texas, am realizat contacte cu alți bine cunoscuți evangheliști americani, ceea ce mi-a permis să organizez turneul european al renumitului evanghelist T. L. Osborne. În 1965 predicasem în multe din țările Vest Europene, inclusiv Marea Britanie. În 1964 am făcut deja prima călătorie în Israel, Iordania și India.

Cu profundă recunoștință putem privi la ceea ce a făcut Dumnezeu prin harul Său în ultimii cincizeci de ani. În august 2008, am pus piciorul în cea de a 140 țară, și anume Burkina Faso, în Africa de Vest, unde am predicat mesajul divin al mântuirii. În deplină concordanță cu porunca Domnului, mi-am dus la îndeplinire însărcinarea pe două căi: pe tot parcursul anilor am fost plecat în călătorii misionare pentru a predica Cuvântul și din Centrul de Misiune am împărțit hrana duhovnicească ce fusese depozitată.

Eu sunt convins că întâlnirea mea personală cu fratele Branham are o importantă semnificație care este în legătură cu planul de mântuire pentru Biserica lui Isus Hristos din timpul sfârșitului și că Dumnezeu a pregătit-o dinainte în planul Său. Privind în urmă, eu pot vedea cum mâna protectoare a Celui Atotputernic a fost cu mine de-a lungul întregii mele vieți, chiar și atunci când am trecut prin cele mai grele încercări. Eu știu că este un țel veșnic legat de această slujbă pentru toți cei ce fac parte din Biserica Mireasă, așa cum a fost și cu slujba fratelui Branham. Aș vrea să accentuez puternic încă odată: o întâlnire cu fratele Branham nu este de ajuns; pentru mine, întâlnirea cu Domnul și Răscumpărătorul meu a fost cea esențială. Dacă mărturia mea ar consta doar din ceea ce mi-a spus mie proorocul și nu ar include ceea ce mi-a spus Domnul, atunci ar fi o mărturie jalnică.

Călăuziri deosebite

Călăuzirile și trăirile deosebite sunt semnificative, desigur, numai pentru cel ce le trăiește. După ce Pavel a trăit convertirea și a primit chemarea și trimiterea, veșnic adevăratul Dumnezeu l-a trimis pe slujitorul Său Anania la el ca să-i confirme chemarea și trimiterea: „*El mi-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui. Căci Îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit”*. (Fapte 22:14,15). Ceea ce Anania i-a spus lui Pavel n-a avut nicio urmare pentru vreun om de pe fața pământului. La fel, multe lucruri pe care fratele Branham mi le-a spus sunt importante doar pentru mine personal. Când ne-am strâns pentru prima oară mâinile, în august 1955, fără să știe cine sunt, el a spus: „Tu ești un slujitor al Evangheliei”. În decembrie 1962 el chiar m-a rugat să predic în locul lui la o întâlnire a „Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline”, organizată de Demos Shakarian la Los Angeles. El mi-a mai dat și numele, adresele și numerele de telefon ale unor frați din California, SUA și Edmonton, Canada pe care eu nu-i știam atunci, ca să iau legătura cu ei.

Pentru mine au avut o deosebită semnificație cuvintele fratelui Branham: „Frate Frank, nu este nici un blestem asupra Germaniei datorită milioanei de evrei care au fost uciși în timpul Celui de al doilea război mondial. Dumnezeu îi va judeca doar pe acei ce sunt

vinovați, nu întreaga națiune”. Când s-a aflat despre Holocaust, în toate comunitățile credincioșilor s-au ținut adunări speciale de rugăciune; noi am plâns, ne-am pocăit și l-am rugat pe Dumnezeu să ridice blestemul de la noi, blestem care, credeam noi că a venit peste poporul german prin păcatul comis asupra Israelului, poporul lui Dumnezeu. Cuvintele fratelui Branham nu au fost doar răspunsul de care aveam nevoie, dar ele au ridicat o grea povară de pe inima mea.

Odată am fost surprins când, fără să-l fi întrebat, el mi-a spus: „Frate Frank, tu nu trebuie să-ți faci griji cu privire la călătoria lui Pavel la Ierusalim. A fost în voia lui Dumnezeu”. Aceasta fusese o întrebare care-mi revenea tot timpul în minte pentru că pur și simplu nu puteam înțelege de ce apostolul Pavel a făcut o juruință în Templu conform legii iudaice și chiar a plătit pentru curățirea lui, deși el trăise și predica deja harul lui Dumnezeu (Fapte 21).

Când am fost tulburat de întrebarea dacă și eu am dreptul să mă rog pentru bolnavi, am primit încă odată răspunsul prin fratele Branham: „Frate Frank, Domnul te-a chemat să predici Cuvântul Lui și oricine este chemat să predice Evanghelia, este chemat și să se roage pentru bolnavi”. După aceste cuvinte, fratele Branham s-a rugat pentru mine.

Cu referire la hrana care trebuia depozitată, el a spus: „Frate Frank, hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul lui Dumnezeu făgăduit pentru acest timp și care este păstrat în predicile înregistrate pe benzi”. Apoi a continuat: „...așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul”. Observați cât de exact vorbește și lucrează Dumnezeu; fratelui Branham i s-a dat însărcinarea doar să depoziteze hrana, dar niciodată nu i s-a spus să o și împartă! Totul se găsește într-o rânduială divină! Când am aflat că fratele Branham a plecat acasă în slavă și am primit ultima lui predică din 12 decembrie 1965, am știut că sosise timpul să împart hrana așa cum îmi poruncise Domnul s-o fac în 2 aprilie 1962.

În orice caz, eu nu doar pretind, ci următorul lucru este AȘA **VORBEȘTE DOMNUL**: slujba mea a fost rânduită dinainte pentru a fi în legătură directă cu slujba fratelui Branham. În 24 decembrie 1965, puțin după ora 11 noaptea, l-am văzut pe fratele Branham fiind ridicat la cer într-un nor. Atunci nu am înțeles, dar mai târziu am aflat că acela a fost exact momentul când el a fost luat acasă în slavă. Ca nimeni să nu păcătuiască cu voia, eu trebuie să menționez că și noi vom fi răpiți în nori (1Tes.4:17). Cei doi prooroci din Apoc.11 se vor înălța și ei la cer

într-un nor (vers.12). Următoarele sunt scrise despre Domnul nostru: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor”. (Fapte 1:9) „Iată că El vine pe nori”. (Apoc.1:7).

În timpul unei adunări de rugăciune din 31 decembrie 1965, următoarele cuvinte mi-au fost adresate printr-o proorocie: „Slujitorul Meu, Eu am pus Sabia Mea în mâna ta”. Pe moment n-am putut înțelege, eu știind că Sabia Împăratului fusese pusă în mâna fratelui Branham. Deși îl văzusem ridicându-se la cer, eu nu știam la ora aceea că fratele Branham fusese luat cu adevărat în slavă pe 24 decembrie 1965.

Când Domnul mi-a spus: „Te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu”, nu eram conștient de amploarea de fapt a acestei trimiteri. La începutul anilor 1970, Domnul m-a îndemnat să vestesc Cuvântul Lui când El mi-a vorbit în Marsilia și mi-a poruncit: „Ridică-te și citește 2Tim. 4”. În legătură cu acest îndemn, este un AȘA VORBEȘTE DOMNUL că numai lucrurile care sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu pot și fi predicate. În același timp, am primit un răspuns direct la întrebarea referitoare la cele șapte tunete: „Ceea ce au vorbit cele șapte tunete nu se găsește în Cuvântul scris al lui Dumnezeu; de aceea, nu se poate predica și nu se va predica niciodată despre ele”.

Toate aceste trăiri au însemnat și încă înseamnă mult pentru mine deoarece ele sunt legate direct de cea mai importantă slujbă – vestirea mesajului biblic al timpului de sfârșit care se desfășoară acum, ca un premergător al celei de a doua veniri a lui Hristos. Eu sunt foarte recunoscător Dumnezeului Atotputernic pentru toate trăirile extraordinare, pentru faptul că mi-a vorbit și pentru toate îndrumările pe care mi le-a dat de-a lungul vieții mele. Rămâne faptul că eu pot și voi predica numai Cuvântul.

Noi acceptăm cu respect dumnezeiesc slujba unică a fratelui Branham. El a predicat peste 1000 de predici, în care AȘA VORBEȘTE DOMNUL a ieșit de pe buzele lui de 1615 de ori. De fiecare dată îi era dată o viziune de care era legat un AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Nu a mai existat o asemenea slujbă pe pământ, care poate fi comparată doar cu cea a Fiului Omului, Isus Hristos (Ioan 5:19-20). Nu a fost William Branham, ci lucrările supranaturale ale lui Dumnezeu printr-un vas omenesc aici, pe pământ, în timpul nostru – și eu am fost un martor ocular al acestor lucruri. De fapt, autoritatea nu este purtătorul

Cuvântului – așa cum în mod regretabil a fost prezentat fratele Branham de anumiți oameni – ci Cuvântul însuși este atât sămânța, cât și autoritatea divină.

Fratele Branham a fost proorocul fâgăduit; el și-a îndeplinit slujba, a descoperit toate tainele Cuvântului de la Geneza la Apocalipsa și a vestit din nou învățăturile biblice, netrecând niciodată peste Cuvântul lui Dumnezeu. El a acceptat Cuvântul ca fiind singura și cea mai mare autoritate în ce privește învățătura și credința. El a ridicat Biblia și a spus: „**Acesta este absolutul meu!**”

Cu toate acestea, fratele Branham a avut dreptul să fie o ființă umană. El nu a fost doar un prooroc, el a fost de asemenea evanghelist și predicator. De exemplu, în 7 august 1962, el a exprimat o dorință a inimii lui: „**Eu aștept acea ocazie deosebită când mă voi duce în Israel pentru a le aduce și lor Evanghelia**”. (Supra semnul). După ce a aterizat la Cairo, Domnul a trebuit să-l corecteze și să-i spună că nu sosise vremea pentru Israel. Conform Zah.4 și Apoc.11, cei doi prooroci vor apărea la Ierusalim la vremea potrivită.

Eu știu ce a spus el despre cele șapte tunete, despre a treia tragere, despre anul 1977, despre cele 70 de săptămâni ale lui Daniel, despre cortul din viziune, despre pecetea a șaptea, etc., dar nici una din acestea nu ar fi cauzat vreo confuzie dacă unii frați nu ar fi scos anumite citate din context și apoi să le folosească greșit pentru a inventa propriile lor învățături. Vreau să subliniez încă odată: numai ceea ce este scris în Biblie este biblic, și numai dacă este o fâgăduință în Cuvântul lui Dumnezeu poate avea loc și o împlinire a acesteia. Chiar fratelui Branham, care a avut o slujbă profetică extraordinară și infailibilă, îi trebuie acordat dreptul de a rămâne o ființă omenească și ca urmare să-și poată exprima propriile așteptări și speranțe. Apostolul Pavel, de exemplu, a dat și el glas părerilor sale, în 1Cor.7:8,9, „*Celor neînsurați și văduvelor, le spun eu...*” În vers.10 și 11, el accentuează pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL, „*Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul...*” Iar în vers.12, vorbind ca un om, Pavel dă un sfat bun, „*Celorlalți le zic eu, nu Domnul*”.

Dumnezeu a îngăduit să fie spuse lucruri care sunt grele de înțeles, dar El ne-a dat înțelegere și pentru aceste lucruri. Amin. Nu, nici un om nu merită slava, cu atât mai puțin divinizat și astfel să fie considerat infailibil. Așa începe de fapt idolatria. Dumnezeu nu-și

împarte slava cu nimeni. Numai El și Cuvântul Lui rămân infailibile pentru veșnicie.

Prin harul lui Dumnezeu, eu nu am înțeles greșit niciuna din afirmațiile dificile ale fratelui Branham și nu am interpretat greșit nici un pasaj dificil din Scriptură. Eu le judec în armonie divină cu toate celelalte afirmații și pasaje. Când cineva produce agitație cu nădejdi înșelătoare pe baza unor afirmații ale fratelui Branham, așteptând ca urmare chiar revenirea fratelui Branham, acea persoană distrage atenția de la revenirea lui Isus Hristos, trecând pe lângă ceea ce face Dumnezeu în timpul prezent și, din nefericire, duce în rătăcire și pe alți credincioși.

Cuvântul exclude orice interpretare și interpretările neagă Cuvântul. Așa cum este separată lumina de întuneric, așa este separat adevărul de minciună. Oricine crede Cuvântul adevărului, respinge minciuna; oricine crede minciuna, neagă Cuvântul adevărului. Tuturor acestor oameni, chiar și predicatorilor, Dumnezeu le va trimite o puternică rătăcire ca să creadă minciuna (2Tes.2:10-12). Decizia pentru adevăr nu mai trebuie amânată, pentru că în curând ar putea fi prea târziu pentru veșnicie.

Două semințe diferite

De-a lungul istoriei omenirii s-au întâmplat multe lucruri care sunt de neînțeles pentru noi. Totul a început în rai și a continuat până în timpul nostru. Noi știm că fiecare sămânță aduce rod după soiul ei (Gen.1:12). După ce Eva a mărturisit că a fost înșelată de șarpe (Gen. 3:13), Dumnezeu a blestemat șarpele care de atunci trebuie să se târască pe pânțe (vers.14). După aceea, Dumnezeu a pus vrăjmășie între șarpe și Eva, între sămânța lui și sămânța ei (vers.15). În Biblie noțiunea de „sămânță” apare de 213 ori arătând spre descendență trupească. Orice cititor al Bibliei va recunoaște din context – deși este scris sub forma unei pilde – că acest Cain a fost rezultatul amăgirii. Apoi a cunoscut-o Adam pe soția lui, „...și a născut pe Cain...A mai născut și pe fratele său, Abel”. (Gen.4:1-2). Din acest motiv Sfânta Scriptură nu se referă niciodată la Cain ca fiind fiul lui Adam și nici măcar odată nu este arătat Adam ca fiind tatăl lui Cain. Deși a avut urmași, Cain nu este menționat niciodată în liniile genealogice din Gen. 5:1-7, 1Cr.1:1-5, Luca 3:37-38.

Apostolul Ioan face o afirmație foarte clară pentru noi: „*Cain, care era de la cel rău*”. (1Ioan 3:12).

Oricine citește Biblia știe că Hristos, Răscumpărătorul, a fost Sămânța făgăduită (Gen. 3:15, Gal. 3:16 și alte versete) care trebuia să vină în această lume printr-o femeie. Satan s-a folosit de șarpe, a înșelat-o pe soția lui Adam și s-a strecurat în omenire prin naștere trupească. Dumnezeu a ales-o pe Maria – fecioara care a spus îngerului Gavril, „...*cum se va face lucrul acesta, că eu nu știu de bărbat...*” (Luca 1:34) - ca vas al Său pentru a veni în omenire prin nașterea Fiului lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (vers. 35), ca să poată să ne răscumpere din cădere (Rom. 8:3).

Reprezentându-ne pe noi toți, David a strigat: „*Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea*”. (Ps. 51:5). Deoarece noi toți ne-am născut în păcatul originar, noi trebuie să fim născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu. (Ioan 3:1-8 și alte versete), altfel este cu neputință să vedem Împărăția lui Dumnezeu. Noi am fost născuți în această lume prin procreație firească; prin nașterea din Duhul suntem așezați în Împărăția lui Dumnezeu și primim viața veșnică.

De la început au existat, duhovnicește, două semințe diferite (Matei 13:24-43). Domnul însămânțează Cuvântul și dușmanul însămânțează interpretarea. Cuvântul curat a fost semănat și în timpul nostru, dar dușmanul s-a furișat și a semănat sămânța discordiei în Biserica din timpul de sfârșit. Fratele Branham a văzut într-o vedenie că Biserica din Statele Unite era condusă de o vrăjitoare și a făcut o comparație cu înșelarea care vine prin Consiliul Mondial al Bisericilor. Mai departe, el a văzut cum Mireasa din Europa a ieșit din cadență, dar la sfârșit a fost adusă din nou în cadență (Capodopera, 5 iulie 1964). Dumnezeu trebuie să ne descopere *când* și *cum* se împlinește această vedenie.

La această temă a seminței duhovnicești, vom chema ca martori Evangheliile din Biblie. În Marcu 4:14, Domnul a spus: „*Semănătorul seamănă Cuvântul*”. Iar în Luca 8:11, El dă înțelesul: „*Iată ce înțeles are pilda aceasta: „Sămânța, este Cuvântul lui Dumnezeu”*”. Conform Matei 13, Domnul, ca Fiu al Omului, a semănat sămânța bună și această sămânță a venit la viață în toți cei ce au primit-o prin credință (vers. 23). Apoi citim: „*El le-a răspuns: „Țarina este lumea, sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău”*.”(vers. 37,38).

Doar când cineva primește prin credință sămânța nepieritoare a Cuvântului lui Dumnezeu într-o inimă bună și sinceră, atunci poate acea persoană să fie născută din nou (1Petru 1:23, Iacov 1:18 și alte versete), și să aducă roadă în răbdare (Luca 8:15). „...*întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic*”. (Marcu 4:28).

Dar ceva groaznic s-a petrecut, așa cum o spune Domnul în același capitol: „*Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat*”. (Matei 13:25).

În Matei 25:5 ni se spune ce se va întâmpla în ultima fază: „*Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit*”.

O puternică chemare la trezire a fost lansată odată cu începutul slujbei fratelui Branham. Fecioarele înțelepte și cele neînțelepte și-au luat candelile și s-au pregătit să iasă în întâmpinarea Mirelui. Cum Mirele întârzia să vină, ele toate au adormit. Noi nu am luat seama la îndemnul: „*Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită*”. (Matei 26:41). Vrăjmașul a folosit acest timp pentru a duce în eroare și a înșela (2Cor. 11:3) și pentru a-și semăna propria lui sămânță. Vrăjmașul a intenționat să distrugă pentru totdeauna scopul principal al întregului mesaj biblic al timpului de sfârșit prin distrugerea credibilității celui ce-l purta. El nu a reușit în întregime, dar mulți au cedat influenței celui rău și astfel sămânța discordiei, cum a numit-o fratele Branham, a apărut.

„*Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul*”. (Ier. 1:19).

Gândiți-vă la tot ce au făcut Domnului nostru, Care a fost manifestarea Cuvântului, ce batjocură și ostilitate a trebuit să îndure, de la naștere și până la moartea pe cruce: El a fost numit copil născut din curvie, înșelător, Belzebug, îndrăcit, amăgitor, etc. Proorocii și apostolii, purtătorii Cuvântului, au fost și prizonieri, chiar omorâți cu pietre, așa cum spusese Domnul nostru (Matei 23:34). Cuvântul pe care ei ni l-au lăsat a fost și continuă să fie cu adevărat un Cuvânt viu care continuă să împlinească scopul pentru care a fost trimis (Isaia 55:11). Din nefericire, ambele semințe se află pe același ogor, primesc aceeași ploaie (Matei 5:45) și se pare că le sunt acordate aceleași binecuvântări (Evrei 6); ele cresc una lângă alta până la timpul secerișului (Matei 13:30).

În predica „Unșii falși din timpul sfârșitului”, fratele Branham a întărit afirmația „**Unșii, hristoșii falși și proorocii falși au primit aceeași ungere a Duhului Sfânt**” cu un AȘA VORBEȘTE DOMNUL. El a vorbit

despre trei „cercuri” – trup, duh și suflet – și a spus: „**Tu poți fi uns în al doilea domeniu cu adevăratul Duh Sfânt, fără ca sufletul tău să fie mântuit și născut din nou**”. Acest fapt ne este arătat foarte clar în Matei 7:21-24, când cei unși, „purtători de daruri”, vor apărea înaintea Domnului și trebuie să audă cuvintele „*Depărtați-vă de la Mine, voi lucrători ai fărădelegii*”.

Aici găsim semnul distinctiv la care trebuie să fim atenți: „*Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măracini?* ” (Matei 7:16). Nu scrie că îi vom cunoaște după darurile lor! Un copil al lui Dumnezeu nu poate avea niciodată o natură satanică și un fiu al Satanei nu poate avea niciodată o natură divină. Acest Cuvânt rămâne valabil pentru totdeauna: „*Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el*”. (1Ioan 3:15). Aduceți-vă aminte de exemplul lui Cain și Abel!

În copiii lui Dumnezeu, natura lui Isus Hristos se manifestă în dragoste divină cu toate virtuțile ei (2Petru 1), așa cum este descrisă și în 1Cor.13. Fiecare se poate cerceta pe sine și să vadă dacă a avut loc o înnoire și o schimbare totală și dacă natura lui Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, a luat chip în el. Un copil al lui Dumnezeu se va cerceta întotdeauna pe sine conform Cuvântului și oricine poartă sămânța divină în inima și în viața lui nu-i va judeca niciodată pe alții și nu va manifesta niciodată natura vrăjmașului, pârâșul fraților.

Următoarele texte din Scriptură își păstrează pentru veșnicie valabilitatea: „*Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi... Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*”. (Rom. 8:33-39).

Biserica – scena conflictului duhovnicesc

„...voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Domnul Și-a răscumpărat Biserica și El o zidește pe temelia apostolilor și a proorocilor (Efes. 2:20). El a descoperit taina Sa cu Biserica sfinților apostoli și prooroci (Efes. 3:4). Poporul Israel și orașul Ierusalim au fost supuse mâniei distrugătoare a dușmanilor lor. La fel se întâmplă și cu Biserica dintre neamuri, care este zidită pe Cuvântul apostolic ieșit din Ierusalim. Ierusalimul a fost distrus de 19 ori și evreii au fost împrăștiați în întreaga lume. Ei au fost persecutați și omorâți. Dar pământul este îmbibat și cu sângele martirilor lui Hristos (Apoc.17:6).

Având în vedere situația din cadrul Bisericii, apostolul Pavel îi îndeamnă pe bătrâni cu următoarele cuvinte: „*Luați seama dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său*”. (Fapte 20:27-30). El a văzut dinainte cum „lupii vor intra în mijlocul lor și nu vor cruța turma” și că „din mijlocul lor se vor ridica bărbați care vor predica erezii”. Ambele lucruri s-au petrecut: prigoana din exterior și înșelarea din interior. Pe cea din urmă noi am trăit-o prin atacul Satanei asupra bisericii locale de aici - locul din care Cuvântul era trimis în întreaga lume – când cel rău a năvălit cu toate puterile iadului pentru a distruge în anul 1979 lucrarea lui Dumnezeu. Noi simțisem deja efectele prigoanei și ale presiunii religioase în diferite ocazii, așa cum fusese spus dinainte. Binecuvântările puternice pe care le-am trăit erau comparabile cu cele ale bisericii de la început. Vestirea Cuvântului și folosirea darurilor duhovnicești se făcea în deplină armonie. Noi am auzit de multe ori pe „AȘA VORBEȘTE DOMNUL”, și așa era. Era o atmosferă aproape paradizică în adunările noastre și noi priveam spre revenirea iminentă a Domnului.

O perioadă binecuvântată a fost cea a Paștelui din anul 1976, când au fost date proorocii ziditoare; de exemplu: „Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL...Sfinții Mei, Mireasa Mea, adunată în acest loc unde Eu Mi-am zidit altarul... Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL: Poporul Meu, Eu am ales acest loc ca să fie altarul Meu... Iată, AȘA VORBEȘTE DOMNUL: Poporul Meu, dacă ochii tăi ar fi deschiși să vadă curcubeul legământului pe care l-am întins peste acest loc...la fel și stâlpul de nor

în care Eu sunt și stau deasupra platformei, Eu sunt cu voi...” Apoi vrăjmașul s-a strecurat înăuntru, a amăgit și a înșelat.

În timpul unei adunări din 5 iunie 1976, am fost obligat printr-o altă proorocie să pun în slujbă un frate împreună cu soția lui, aceștia fiind menționați cu numele. Și după aceea AȘA VORBEȘTE DOMNUL a mai fost spus, dar acum venea dintr-o inspirație greșită sub influența șarpelui, așa cum a ieșit la lumină mai târziu. De-abia în noiembrie 1978, când Domnul mi-a poruncit cu voce auzibilă „Slujitorul Meu, cercetează cartea Faptelor și vezi dacă a fost vreodată pus în slujbă un bărbat și soția lui”, mi-am dat seama că proorocia, printre alte lucruri, era contrară Sfintei Scripturi.

Toți, chiar și frații slujitori, erau sub puternica influență a acelor timpuri binecuvântate și cu siguranță nu vedeau posibilitatea ca dușmanul să se furișeze înăuntru sub mantia evlaviei și să se folosească cu atâta șiretenie de aceleași buze care mai înainte aduseseră îndrumările Domnului. Pe lângă sora înzestrată cu darul duhovnicesc, au mai fost implicați o așa zisă „proorociță” din Berlin și doi frați cu vază care nu participau la adunările bisericii locale.

Nu vom intra în amănuntele acestei distrugerii intenționate, denigrarea, ura și vrăjmășia care au decurs din această acțiune, care au rupt căsniciile, familiile și chiar comunitățile. Aceeași soră a părăsit biserica și a luat caietul în care erau scrise peste 40 de proorocii ieșite de pe buzele ei și l-a rupt în bucăți sub ochii mei, aruncându-l apoi în coșul de gunoi. Ce a urmat trebuie lăsat în seama judecății de la tronul cel mare și alb. Vorbe necontrolate au fost spuse, precum: „Eu trebuie să te distrug; eu trebuie să distrug lucrarea ta...dacă rămân cu tine, nu te pot distruge”. Aceasta era influența directă a vrăjmașului care a ispitit-o pe această femeie să se despartă de soțul ei și a ales să angajeze un avocat pentru divorț.

După această lucrare de distrugere, cuvinte incredibile au ieșit de pe aceleași buze, chiar și afirmația: „Nu voi mai intra niciodată în această clădire, chiar de ar învia morții”. Și iată, toți cei ce au dat crezare acestei voci și s-au lăsat atrași în această răzvrătire, s-au separat de biserică și merg pe propriile lor căi, devenind niște disprețuitori (Fapte 13:41).

Vrăjmașul a pătruns în turmă ca să bată păstorul și să împrăștie turma. Efectul în întreaga lume al acestei acțiuni a fost că și frații

slujitori au căzut pradă acestei influențe striccate, fapt care explică de ce răspândesc ei învățături stricacioase și participă la uciderea prin denigrare a celui ce poartă adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar următorul Cuvânt rămâne valabil pentru veșnicie: „*Porțile locuinței morților nu vor birui adevărata Biserică*”. Acum începe o nouă fază. Puterea de înviere a Domnului nostru va fi manifestată în ai Săi.

Ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden sub influența celui rău asupra domeniului firesc, ducând la moartea firească, s-a întâmplat aici în domeniul duhovnicesc și, Dumnezeu să aibă milă!, a cauzat moartea duhovnicească a multor suflete scumpe. Totuși, dacă lucrarea de distrugere nu ar fi avut loc, atunci Satan ca înger de lumină și-ar fi continuat înșelăciunea lui și cele două semințe diferite nu s-ar fi manifestat niciodată. Dumnezeu a permis amăgirea din Grădina Eden, El a permis-o și aici cu singurul scop: ca amestecul să ia sfârșit. Cu toate acestea, noi vom fi în stare să așezăm corect această situație numai dacă citim predica fratelui Branham „Căsătorie și divorț” încă odată, și recunoaștem de ce a trebuit el să se întoarcă la început, la amăgirea Evei și ceea ce a urmat, și de ce a trebuit el s-o confirme cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

Noi avem toată încrederea că Mirele ceresc Își va chema afară Mireasa de pe pământ și va încheia pregătirea ei. Dumnezeu a știut cum se va împlini planul Său de mântuire după ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden. El știe de ce a îngăduit să se întâmple lucrurile care s-au desfășurat aici. Cu siguranță a fost o parte din planul desăvârșit de mântuire al lui Dumnezeu pentru timpul de sfârșit.

Este evident că Satan stă înaintea Bisericii, așa cum a fost prezis pentru ultima fază înainte de răpire (Apoc.12). La început el a reușit în țelul său de a aduce o batjocură și o rușine ireparabilă asupra mesagerului și a mesajului, căci în aparență lui i s-a îngăduit să cearnă Biserica Mireasă. Totuși, noi putem ne putem odihni pe făgăduințele Lui, fiind asigurați că grâul rămâne în sită. Numai pleava va fi luată de vânturile diferitelor învățături. Tot ce s-a întâmplat de la începutul timpului este fără îndoială inclus în planul lui Dumnezeu, care acum, la sfârșit, va distruge lucrările vrăjmașului, chiar îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele noastre (Rom.16:20) și Își va încheia biruitor lucrarea Sa de răscumpărare până în ziua revenirii lui Hristos. Isus este biruitorul și credința noastră câștigă biruința asupra lumii (1Ioan 5:4);

de aceea, noi așteptăm ca lucrarea Lui finală să se încheie în curând în deplină claritate și adevăr ca o încoronare a planului de mântuire.

Prin harul lui Dumnezeu, toți cei ce aparțin Bisericii Mireasă vor asculta numai de vocea Mirelui, vor fi aduși în cadență și vor trăi desăvârșirea lor. O răsplată cerească îi așteaptă pe cei aleși care urmează pe Domnul în orice situație până la sfârșit. De acum încolo nu vom mai privi în urmă, ci vom spune ca Pavel în epistola lui către filipeni, „...uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. (Filip. 3:13,14).

Cu adâncă mulțumire pot mărturisi la fel ca apostolul Pavel: „Însă Domnul a stat lângă mine, și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine, și s-o audă toate Neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului”. (2Tim. 4:17).

O viață în slujba Lui

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”. (Ioan 9:4). Eu sunt recunoscător iubitului Meu Domn pentru că mi-a dat privilegiul de a fi în slujba Lui peste o jumătate de secol până acum, fapt neîngăduit niciunui alt slujitor al lui Dumnezeu în ultimii două mii de ani. De la început am fost în stare să slujesc Domnului în trei limbi diferite. M-am simțit acasă atât în Europa de Est cât și în cea de Vest și în întreaga lume. În acești ultimi cincizeci de ani am predicat peste zece mii de predici. Pe lângă acestea, au fost nenumărate transmisii radio și TV care continuă și astăzi în limbile germană, engleză și rusă. Niciodată nu am luat o predică scrisă la amvon, numai Biblia și iubitul Domn mi-a dat întotdeauna inspirație și a pus cuvintele Lui în inima și în gura mea.

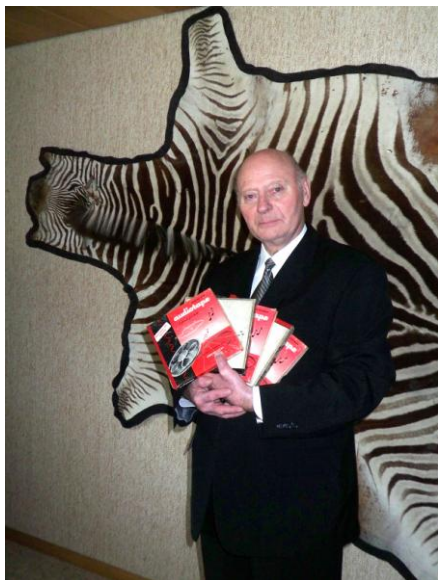
Am tradus predicile fratelui Branham în limba germană atât în scris, cât și audio. De-a lungul anilor, am publicat douăzeci de broșuri scrise de mine în care am tratat teme biblice cele mai importante; acestea au fost tipărite mai întâi în limba germană, apoi în limba engleză iar mai târziu și în alte limbi. Pe lângă acestea, au mai fost publicate cărți și multe scrisori circulare care au dat răspuns la multe întrebări biblice.

Nu am irosit timpul ci l-am folosit la maximum, zile și adesea târziu în noapte, dedicându-l în slujba Domnului. Cu un cuget curat pot

spune că am răscumpărat timpul înainte de căderea nopții, când nimeni nu va mai putea lucra.

Dumnezeu mi-a acordat harul să pot continua călătoriile misionare în fiecare lună. Sunt unele țări în care am fost de peste douăzeci sau chiar treizeci de ori. Din 1968, fără întrerupere, am fost în stare să țin adunări în Zürich, în Elveția, în ultima duminică a fiecărei luni și de asemenea am predicat în Salzburg, în Austria, de câteva ori pe an.

Aici, în Krefeld, avem întâlniri internaționale în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni, la care au participat de-a lungul anilor mulți frați și multe surori. La porunca directă a Domnului au fost construite două clădiri în Centrul Misionar pentru cazarea tuturor oaspeților.

În fotografie, pielea de zebra din spatele meu este o amintire deosebită pentru mine. În 1978 am avut mari adunări împreună cu fratele Sidney Jackson în toate marile orașe din Africa de Sud. La Pretoria, el m-a prezentat unei mulțimi de peste 600 de oameni adunați să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, cu cuvintele: „Eu cred că fratele Frank este un apostol trimis de Domnul...”. Când am fost la el acasă puțin mai târziu, mi-a arătat pielea de zebra întinsă pe podea și mi-a spus: „Fratele Branham a stat pe această piele de zebra împreună cu frații, în 1965, atunci când s-a rugat pentru Africa. El era trist pentru că nu i s-a permis să predice în țara noastră. Dar acum Dumnezeu s-a îngrijit și mesajul a venit în Africa”. El a fost primul care mi-a amintit că fratele Branham a văzut vulturul german zburând deasupra Africii. Apoi mi-a făcut cadou pielea de zebra, care de atunci stă întinsă pe perete în sufrageria mea.

Pe continentul african Dumnezeu a mântuit sute de mii de oameni și i-a condus la cunoștința adevărului. Eu nu voi uita când am fost într-un stadion plin cu 22.000 de oameni – s-a întâmplat și în alte

orașe unde s-au strâns mii de oameni – și am întreat: „Câți cred mesajul și sunt botezați în Numele Domnului nostru Isus Hristos?” Mii de mâini s-au ridicat și în arenă a răsunat un puternic „Amin!”

Dacă aș fi vrut să relatez toate călăuzirile, îndrumările și numeroasele trăiri pe care Dumnezeu mi-a îngăduit să le am, atunci ar fi trebuit scrise mai multe cărți. M-am încrezut în Domnul că El veghează asupra lucrării Sale și de aceea nu am făcut colecta sau să strâng donații pentru vreun program; nu am cerut niciodată bani. De la început El s-a îngrijit și a asigurat toate lucrurile: pentru teren și construirea bisericii și a clădirilor din Centrul de Misiune, pentru cumpărarea echipamentului necesar tipăririi, înregistrării și studioului TV; și pentru toate materialele necesare expediției benzilor și literaturii. Cu adevărat, Domnul s-a îngrijit ca întotdeauna să avem ceea ce este necesar pentru desfășurarea lucrării misionare.

Cine s-a gândit acum zece ani că vom avea posibilitatea să transmitem serviciile noastre „live” prin Internet? Dumnezeu Însuși a avut de grijă ca să fie în mijlocul nostru frați care vorbesc și o altă limbă decât limba germană, ușurând astfel transmisia simultană în douăsprezece limbi a predicilor, din care în zece limbi se aude instantaneu în întreaga lume. Dumnezeu s-a îngrijit de toate aspectele, până acolo că putem avea un cor și instrumentiști. Eu sunt recunoscător Domnului pentru bătrânii bisericii și pentru toți frații care au slujit cu supunere la locul lor împreună cu mine în toți acești ani.

Lucrarea misionară este dusă la îndeplinire în legătură cu voia directă a lui Dumnezeu și este unică în toate felurile. Pentru prima Scrisoare circulară din 1966 am ales titlul „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac” și am încheiat-o – și de atunci toate Scrisorile circulare – cu cuvintele „Din însărcinarea Lui”. Eu nu voi nega chemarea mea, iar Dumnezeu nu o poate retrage. Dorința mea este nu numai să slujesc în mod corect pe Domnul, dar să și fiu găsit în voia desăvârșită a lui Dumnezeu până la sfârșit. Eu știu că se va fi meritat pentru veșnicie să duc la îndeplinire în orice împrejurare trimiterea Lui, așa cum a făcut-o și Pavel în timpul lui: „*Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavie..*”. (Tit 1:1-3).

O greutate deosebită are pentru mine trăirea pe care am avut-o în ianuarie 1981, când am fost luat din trup și am văzut și trăit răpirea. Am

văzut acea mulțime, toți îmbrăcați în alb; toți erau tineri (Iov 33:25). Am văzut Noul Ierusalim coborând și Mireasa urcând în văzduh spre el. În cele din urmă, calea grea pe care trebuie să mergem va sluji scopului divin și-și va împlini menirea de a curăți și separa: „*Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul, și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege*”. (Daniel 12:10). Noi am ajuns la ultima linie dreaptă înaintea finișului.

Tuturor fraților și surorilor li se dă posibilitatea să decidă dacă ei vor să aparțină bisericii duse în eroare sau Miresei reșezate. Fiecare trebuie să decidă pentru sine și să recunoască unde îl plasează Sfânta Scriptură. Fiecare va trebui să stea înaintea Domnului cu decizia pe care o ia acum. Cine-L va crede pe Dumnezeu și va sta de partea Lui?

În încheiere, vreau să vă mulțumesc vouă, tuturor, frații și surorile mele, că mă purtați în rugăciunile voastre zilnice. Mai departe vreau să-mi exprim mulțumirea față de toți cei ce lucrează neobosit aici, în Centrul de Misiune sau în alte locuri din această țară sau peste hotare. La fel, vreau să mulțumesc tuturor fraților și surorilor care au susținut această lucrare a lui Dumnezeu de-a lungul anilor cu zeciuielile și darurile lor. Tuturor fraților slujitori care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu în alte țări, aș vrea să le ofer următoarele cuvinte de încurajare din 1Cor. 15:58: „*De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică*”.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

„Și Duhul și Mireasa zic: „*Vino!*” Și cine aude, să zică: „*Vino!*”
„*Da, Eu vin curând*”. Amin! *Vino, Doamne Isuse!*”

O fotografie de la o conferință cu frații slujitori, din aprilie 1976,
la care au participat frați din 33 de țări

Având în vedere cei 50 de ani care au trecut, noi avem multe amintiri scumpe din adunări de pe întreg Pământul.

În 1979 fusesem în 86 de țări; acum totalul este de 140. Satan a vrut să împiedice chemarea afară a ultimilor oameni care trebuie să completeze Mireasa, dar Dumnezeu prin Hristos nu numai că a triumfat asupra puterilor lui Satan la Golgota, dar El ne dă biruința și acum. În fiecare țară oamenii se adună să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Este împlinirea literală a proorociei biblice: Dumnezeu a trimis o foame după auzirea Cuvântului Său și hrana duhovnicească este împărțită la timpul potrivit.

Vedem împlinit și ceea ce Domnul mi-a spus în 28 decembrie: „Slujitorul Meu, strânge poporul Meu la Mine, cei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. (Ps.50:5). Toți cei ce sunt o parte în Noul Legământ se adună acum în diferite locuri din alte țări pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu. În anii 1960 și 1970, se adunau în jur de patru sute de oameni în Centrul de Misiune, acum sunt adesea peste opt sute de credincioși adunați odată. Dumnezeu deține întotdeauna controlul tuturor lucrurilor. Amin.

O adunare în Heilbronn, Germania, Paște – 1975

O adunare în Zürich, Elveția – Paște 1975

Din 1966 mii de frați și surori au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos

Adunare în Brazilia

Adunare în Filipine

Adunare la Kreleld

